

Rep.Nr.

2009/2457

# ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

## ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 17 NOVEMBER 2009.

3DE KAMER

Bediendecontract  
Op tegenspraak  
Definitief

In de zaak:

V

Appellante, vertegenwoordigd door Mr.  
J. LIPPENS, syndicaal afgevaardigde  
en volmachtdrager te Brussel.

Tegen:

HET BEHEERSCOMITE VAN DE RIJKSDIENST  
VOOR JAARLIJKSE VAKANTIE, met burelen  
gevestigd te 1050 BRUSSEL, Elyzeese  
Veldenstraat 12.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door  
Mr. E. PLAVSIC, advocaat te  
Antwerpen.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrecht-bank van Brussel op 11 september 2008;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 1 oktober 2008;
- de besluiten, 2<sup>de</sup> besluiten en synthesebesluiten van de geïntimeerde partij d.d. 15 december 2008, 16 maart 2009 en 22 juni 2009;
- de besluiten en synthesebesluiten van de appellante partij d.d. 6 januari 2009 en 22 april 2009;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 13 oktober 2009 waarna de debatten gesloten werden.

Gehoord het mondeling advies van de heer D. SOETEMANS, 1<sup>ste</sup> Advocaat-generaal op deze openbare terechtzitting, waarop geen replieken volgen van de partijen en waarna de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

#### **RELEVANTE FEITEN EN RECHTSPLEGING**

Mevrouw V werkt sedert 1-9-1992 bij de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie. Zij is in dienst getreden met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als klerk in de dienst arbeidersrekeningen.

Op 22-12-2006 en 3-1-2007 schreef de heer V de Kruispuntbank voor de Sociale Zekerheid (KSZ) en de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke Levenssfeer (Commissie) aan omdat hij had vastgesteld dat iemand zijn persoonsgegevens in het rijksregister had geconsulteerd.

De KSZ liet hem weten dat het ging om iemand in de sector jaarlijkse vakantie. Daarop diende de heer V per aangetekende brief van 15-1-2007 een klacht in bij de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie (RJV).

De veiligheidsconsulent van de RJV onderzocht de zaak en stelde vast dat een personeelslid, het zou mevrouw V zijn, op 9-8-2006 :

- de wettelijke gegevens van de heer V had geraadpleegd
- een voorlopige inschrijving van de heer V had uitgevoerd
- de samenstelling van het gezin had geraadpleegd.

De heer M attaché en hiërarchisch meerdere van mevrouw V werd eveneens over de feiten geïnformeerd en hoorde mevrouw V daarover op 13-3-2007.

Mevrouw V gaf de feiten toe waarop haar werd meegedeeld dat een schriftelijk verslag zou worden opgemaakt waarop zij binnen de termijn van 7 dagen haar schriftelijke opmerkingen kon laten gelden. Na mededeling van het verslag op 19-3-2007, maakte zij haar opmerkingen over op 22-3-2007.

Het raadplegen van de gegevens van de heer V zou kaderen in een burenruzie met die persoon van wie mevrouw V het officieel adres wenste te kennen omdat zij overwoog een klacht neer te leggen. Zij diende op 23-3-2007 klacht in tegen de heer V doch zou de geconsulteerde gegevens niet hebben gebruikt.

De RJV deelde aan de heer V mee dat de zaak werd onderzocht en dat na afsluiting van de procedure de gegevens binnen het wettelijk kader zouden worden overgemaakt aan het Sectoraal Comité van de Sociale Zekerheid met kennisname aan hemzelf. Met brieven van 22-2-2007 en 19-3-2007, liet zij hem weten dat de gegevens over het tuchtonderzoek, gelet op het geheim van het onderzoek niet konden worden meegedeeld.

Op 28-3-2007 richtte de heer M aan de directieraad binnen de RJV een voorstel tot tuchtstraf onder de vorm van een inhouding van 20% op het salaris van mevrouw V gedurende 8 maanden.

Mevrouw V kreeg op 30-3-2007 bericht dat de directieraad haar dossier zou behandelen op 18-4-2007 en dat zij op die zitting aanwezig diende te zijn.

Zij werd er bijgestaan door een vakbondsafgevaardigde die opwierp dat een tuchtprocedure t.o.v. een contractueel medewerker niet kan verlopen volgens het statuut van de rijksambtenaar en dat de tuchtstraf van inhouding van wedde voor problemen kon zorgen.

De directieraad stelde voor om aan mevrouw V een boete op te leggen van 900 Euro doch het Beheerscomité besliste op de vergadering van 6-6-2007 haar een boete van 310 euro op te leggen.

Met dagvaarding van 12-6-2007 spande mevrouw V een geding aan voor de arbeidsrechtbank. Zij vorderde de nietigverklaring van de opgelegde tuchtstraf wegens het ontbreken van een wettelijke of reglementaire basis voor het volgen van een tuchtstraftprocedure of het opleggen van een geldboete als tuchtstraf en het ontbreken van enige duidelijke deontologische norm die dergelijke gedragingen kon bestraffen.

Zij vorderde tevens een schadevergoeding t.b.v. 15.000 euro wegens het misbruiken van de nietige tuchtstraf om een voorbeeld te willen stellen voor het personeel.

In ondergeschikte orde vorderde zij de herleiding van de tuchtstraf naar een terechtwijzing of een blaam, minstens de boete te beperken tot een inhouding op de wedde t.b.v. 20%.

In de meest subsidiaire orde vorderde zij de doorhaling van de tuchtstraf uit haar persoonlijk dossier na één jaar, zijnde op 6-6-2008.

Intussen had de heer V op 13-12-2007 een strafklacht met burgerlijke partijstelling ingediend tegen mevrouw V.

De RJV verzocht om de schorsing van het geding voor de arbeidsrechtbank wegens de aan de gang zijnde strafprocedure, minstens de vordering van mevrouw V ongegrond te verklaren op grond van het feit dat de tuchtstraf zijn rechtsgrond kent in art 19bis

van de wet van 8-4-1965 en zij het statuut van de rijksambtenaar links heeft laten liggen.

Met het bestreden vonnis zegde de arbeidsrechtbank voor recht dat de uitspraak diende opgeschort te worden tot de definitieve uitspraak in de strafprocedure die tegen mevrouw V werd gevoerd op klacht van de heer V en verzond zij de zaak in afwachting daarvan naar de algemene rol.

De beslissing over de kosten werd aangehouden.

Intussen werd mevrouw V bij beslissing van 10-4-2009 van de raadkamer te Brussel doorverwezen naar de correctionele rechtbank waar de zaak is vastgesteld op de zitting van 9 november 2009.

★

★

★

#### BEOORDELING

##### I. ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is regelmatig naar vorm en werd ingesteld binnen de wettelijke termijn. Aan de overige ontvankelijkheidsvereisten is eveneens voldaan. Het hoger beroep is derhalve ontvankelijk.

★

★

★

##### II TEN GRONDE

Mevrouw V verzet zich ertegen dat de procedure wordt opgeschort tot er een definitieve uitspraak zal zijn in de strafprocedure die dezelfde inbreuken betreft als deze waarop de tuchtstraf betrekking heeft.

Aangezien haar vordering er in hoofddorde toe strekt te horen zeggen dat er geen rechtsgrond bestond voor het opleggen van een tuchtstraf, meent zij dat de uitspraak daarover niet kan worden beïnvloed door de uitslag van de strafprocedure.

Mevrouw V. is tewerkgesteld als contractuele medewerker waarop de wet van 3-7-1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten (WAO) van toepassing is.

De wet van 8-4-1965 tot instelling van de arbeidsreglementen voorziet in de mogelijkheid voor de werkgever om tuchtstraffen op te leggen. Aanvankelijk was die wet enkel van toepassing op privé-ondernemingen. Het vroegere art 2 van die wet sloot uitdrukkelijk de personen uit tewerkgesteld door de administratieve overheden, met uitzondering van instellingen die een industriële of commerciële activiteit uitoefenden of instellingen die geneeskundige, profylactische of hygiënische verzorging verleenden.

Sinds de wet van 8-12-2002 is de arbeidsreglementenwet van toepassing op alle openbare diensten, met ingang van 1-7-2003.

De door de Beheerscomité van de RJV getroffen beslissing die in het raam van voorliggend geschil wordt aangevochten, betreft een tuchtsanctie wegens inbreuk op art 23 van de wet van 15-1-1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, dat bepaalt:

"De personen die tussenkomen in de toepassing van de sociale zekerheid kunnen enkel mededeling bekomen van de sociale gegevens van persoonlijke aard die zij nodig hebben voor deze toepassing. Wanneer deze personen mededeling hebben bekomen van sociale gegevens van persoonlijke aard, mogen ze daarover slechts beschikken gedurende de tijd nodig voor de toepassing van de sociale zekerheid en zijn ze ertoe gehouden maatregelen te treffen om het vertrouwelijk karakter van de gegevens te verzekeren en om ervoor te zorgen dat ze uitsluitend worden aangewend voor de doeleinden vastgelegd door of krachtens deze wet of voor het vervullen van wettelijke verplichtingen." Het betreft een inbreuk die strafrechtelijk wordt beteugeld via art 61,4° van diezelfde wet.

Wanneer een strafprocedure hangend is, kan de burgerlijke rechter zich inderdaad niet uitspreken over de feiten die het voorwerp uitmaken van een strafonderzoek, op grond van het algemeen rechtsbeginsel, opgenomen in art 4 van de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering waarin wordt bepaald:

"De burgerlijke rechtsvordering kan terzelfdertijd en voor dezelfde rechters vervolgd worden als de strafvordering. Zij kan ook afzonderlijk vervolgd

worden; in dat geval is zij geschorst zolang niet definitief is beslist over de strafvordering die voor of gedurende de burgerlijke rechtsvordering is ingesteld."

Dit beginsel neemt als uitgangspunt dat de strafvordering voorrang heeft boven de burgerlijke vordering (C. Van den Wijngaert, Strafrecht en Strafprocesrecht, Maklu 1998, 624)

Het beoogt tegenstrijdigheden vermijden tussen de beslissingen van de strafrechter en van de burgerlijke rechter (Cass.13-2-1978, Arr.Cass.1978, 701).

Volgens dit beginsel dient de burgerlijke rechter de uitspraak op te schorten telkens een strafvordering ingesteld voor of tijdens de burgerlijke rechtsvordering, een invloed zou kunnen uitoefenen op deze laatste, dat wil zeggen telkens als er punten gemeenschappelijk zijn voor beide vorderingen (S. Derre en O.Michiels, "Enkele aspecten van sociaal strafrecht en strafvordering waarmee de rechter in sociale zaken of de strafrechter te maken kunnen krijgen. BTSZ, 2005,307; Cass. 16-5-2003, AR C01.0473.N; Cass.19-3-2001, AR S 00.0129.N; Cass. 23-3-1992, Arr.Cass. 1991-1992, 710).

De regel van art 4 voorafgaande titel W.Sv. is niet van toepassing wanneer de beslissing die door de strafrechter later zal worden genomen, niet van aard is de beslissing van de burgerlijke rechter tegen te spreken, noch een invloed uit te oefenen op de oplossing van het geschil waardoor hij effectief is gevat (Cass.15-12-1966, Arr.Cass.1967, 486).

De inbreuk waarvoor aan mevrouw V een geldboete werd opgelegd betreft dezelfde feiten als deze die het voorwerp uitmaken van de strafprocedure nl. een inbreuk op art 23 van de wet van 15-1-1990 betreffende de Kruispuntbank Sociale Zekerheid, strafbaar gesteld door art 61§4 van diezelfde wet.

Mevrouw V wordt er immers van beticht :

A. In overtreding met de voorwaarden in art 4§1 van de wet van 8-12-1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens worden opgelegd, persoonsgegevens te hebben verwerkt (art 39 van de wet van 8-12-1992).

B. In strijd met de bepalingen van art 23, 1<sup>ste</sup> lid van de wet van 15-1-1990 houdende de oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van sociale zekerheid mededeling te hebben gevraagd en bekomen

van sociale gegevens van persoonlijke aard die ze niet nodig had voor het toepassen van de sociale zekerheid (art 61,4 van de wet van 15-1-1990).

De vordering van mevrouw V in huidig geschil beoogt echter in hoofdorde de vernietiging van de beslissing van de RJV, niet wegens een betwisting van de feiten zelf, maar omdat voor een beslissing waarbij aan niet statutaire personeelsleden een tuchtstraf wordt opgelegd geen rechtsgrond zou bestaan.

Die rechtsvraag kan door het hof wel worden beantwoord, zonder een onderzoek te voeren naar de feiten zelf waarop die beslissing steunt en daarover een uitspraak te doen. Er bestaat geen risico dat de uitspraak over die rechtsvraag door de uitslag van de aanhangige strafprocedure zou worden beïnvloed. Men kan er toch niet omheen dat de RJV wel degelijk een beslissing heeft getroffen waarbij een tuchtstraf werd opgelegd.

Terecht merkt mevrouw V op dat de strafrechter niet bevoegd kan zijn om de opgelegde tuchtstraf te toetsen aan art 19bis van de arbeidsreglementenwet van 8-4-1965 dat door de RJV als rechtsgrond wordt ingeroepen.

Het is niet betwist dat de arbeidsgerechten bevoegd zijn om kennis te nemen m.b.t. tuchtstaffen die worden opgelegd aan contractuelen in overheidsdienst. Die bevoegdheid vindt haar grondslag in art 578,1° en 7° Gerechtelijk Wetboek.

#### Basis voor de tuchtprocedure

In het raam van de arbeidsovereenkomst is het sanctierecht van de werkgever een aspect van het gezag, een van de constitutionele bestanddelen van een arbeidsovereenkomst.

Voor de werknemers van de privésector was de arbeidsreglementenwet de voornaamste juridische grondslag voor de uitoefening van het tuchtrecht door de werkgever. Art 16 van de arbeidsreglementenwet bepaalt dat enkel de sancties bepaald in het arbeidsreglement als tuchtsancties mogen worden opgelegd.

Voor de statutaire ambtenaren was de grondslag te vinden in verschillende wettelijke of reglementaire teksten waarin de uitoefening van de tucht werd geregeld.

Voor de contractanten in overheidsdienst was de toestand onduidelijk en dubbelzinnig (M.Detry en D.Castiaux, Les contractuels et la discipline: quelles spécificités? in "une terre de droit de travail, les services publics. Dir. J.Jacqmain, Bruylant 2005 p 197-198).

Op de contractanten in overheidsdienst is de tuchtregeling voor ambtenaren als dusdanig niet van toepassing (R.Janvier, Tuchtregime voor contractanten in overheidsdienst: een (des)illusie? In Tucht en deontologie, ed. P.Luybaers en S.Lust, Die Keure 2007 p. 65; R.Janvier, een volwaardige tuchtregeling voor contractanten in overheidsdienst TSR 2008/3 nr. 51; M. Detry en D. Castiaux, o.c. p 199, p 204; R.v.St. 29-10-1992, Ballaux. Soc.Kron, 1994, 379 noot J.Jacqmain; AH.Br. 14-3-1989, Soc.Kron.'90, 20 noot J.Jacqmain).

Janvier onderlijnt hierbij dat het tuchtregime de hoeksteen vormt van het statuut voor de vastbenoemde statutaire personeelsleden in overheidsdienst. Door de statutaire aanstelling heeft hun rechtspositieregeling een algemeen en onpersoonlijk karakter dat de overheid als werkgever eenzijdig kan opleggen en wijzigen, terwijl de contractanten die krachtens een arbeidsovereenkomst worden aangeworven onder toepassing vallen van de arbeidsrechtelijke bepalingen (R. Janvier, Tuchtregime voor contractanten in overheidsdienst: een (des)illusie? In Tucht en deontologie, ed. P.Luybaers en S.Lust, Die Keure 2007 p. 65; R. Janvier, een volwaardige tuchtregeling voor contractanten in overheidsdienst TSR 2008/3.

De wet van 18-12-2002 heeft het toepassingsgebied van de arbeidsreglementenwet uitgebreid tot statutair en contractueel personeel van de overheid vanaf 1-7-2003. Vanaf die datum moeten alle overheden die contractanten tewerkstellen (behoudens enkele uitzonderingen) over een arbeidsreglement beschikken ter informatie van het personeel, in uitvoering van de Europese richtlijn 91/533/EEG van de Raad van 14-10-1991 betreffende de verplichting van de werkgever de werknemer te informeren over de voorwaarden die op zijn arbeidsovereenkomst of -verhouding van toepassing is.

De tuchtregeling die op de contractanten in overheidsdienst van toepassing is moet in het arbeidsreglement worden vastgesteld.

De RJV beroept zich op art 19bis van de arbeidsreglementenwet van 8-4-1965, ingevoegd bij wet van 18-12-2002 waartuit hij afleidt dat hij vrij is in zijn straffen.

Art 19bis van die wet luidt:

De art 16 tot 19 van deze wet zijn niet van toepassing op de openbare diensten die, voor de inwerkingtreding van deze bepaling niet onder het toepassingsgebied van deze wet vielen.

Die bepalingen betreffen de toepassingsmodaliteiten van de sancties en de bestemming van de geldboeten.

Voor de inwerkingtreding van de wet van 18-12-2002, viel de RJV niet onder toepassingsgebied van de arbeidsreglementenwet zodat hij zich inderdaad op art 19bis kan beroepen. De overige bepalingen van de arbeidsreglementenwet blijven wel op hem van toepassing en o.m.

Art 4. Die de werkgever de verplichting oplegt een arbeidsreglement op te maken. Zowel de werkgever als de personeelsleden zijn gehouden door de bepalingen ervan. Daaruit volgt dat het arbeidsreglement een bron van recht is voor werkgever en personeelsleden (I. Plets, Contractuele tewerkstelling in de overheid, Die Keure 2005, M. De Vos, I. Plets, p. 65).

Art 6§1, 6° en 7 van de arbeidsreglementenwet schrijven voor welke verplichte vermeldingen moeten worden opgenomen in het arbeidsreglement aangaande het sanctierecht van de werkgever, meer bepaald: 6° de straffen, het bedrag en de bestemming van de geldboeten en de tekortkomingen die zij bestraffen. Het dient een exhaustieve opsomming te bevatten van de tuchtstraffen die kunnen worden opgelegd. Met betrekking tot de tekortkomingen wordt aanvaard dat deze op algemene wijze worden omschreven R. Janvier, o.c. TSR 2008/3, nr 83).

7° de beroepsmogelijkheden te bepalen i.v.m. opmerkingen of betwistingen m.b.t. de hun opgelegde straffen.

De bepalingen van het arbeidsreglement worden automatisch geïncorporeerd in de arbeidsovereenkomst (W.Rauws, Aansprakelijkheids- en tuchtregeling voor contractuelen bij de overheid, in M. De Vos en I. Plets, Contractuele tewerkstelling in de overheid, Die Keure 2005, 142).

Dit heeft voor gevolg dat geen tuchtstraf kan worden opgelegd die niet in het arbeidsreglement is vermeld (Detry en Castiaux p 212). Dit geldt in ieder geval voor de geldboeten.

Bij overtreding van die bepaling kan de sanctie-maatregel worden vernietigd en kan eventueel schadevergoeding worden toegekend (id. p 213).

Het opleggen van een geldboete als tuchtstraf, wordt door de arbeidsreglementenwet als een mogelijke tuchtstraf erkend, doch dit kan enkel indien de in die wet opgelegde voorwaarden daartoe worden nageleefd.

Ook voor werkgevers uit de publieke sector geldt dat zij moeten aangeven voor welke tekortkoming een inhouding op het loon kan worden toegepast (R.Janvier.o.c.p 75).

In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat geleid heeft tot de wet van 18-12-2002, werd gesteld dat de bepalingen van art 16 tot 19 van de arbeidsreglementenwet, betreffende de straffen niet van toepassing zijn op de personen in overheidsdienst waarvoor voorheen geen arbeidsreglement moest worden opgesteld omdat voor deze personen in bepaalde gevallen immers een specifiek stelsel van sanctionering geldt dat het voorwerp uitmaakt van aparte teksten. Hiermee werd de tuchtregeling voor statutaire ambtenaren bedoeld en de mogelijkheid om een tuchtreglement in te voeren conform de bepalingen in het syndicaal statuut en daarna de verwijzing in te voegen in het arbeidsreglement.

De conclusie die de RJV afleidt uit art 19bis dat hij vrij zou zijn in zijn straffen is niet verenigbaar met de bepaling van art 6,6° arbeidsreglementenwet.

Enkel de straffen opgenomen in het arbeidsreglement kunnen worden opgelegd of deze voorzien in een afzonderlijk tuchtreglement en waarnaar in het arbeidsreglement wordt verwezen. Het tuchtreglement geldend voor de statutairen kan niet zonder meer worden toegepast en moet worden aangepast aan de contractuele tewerkstelling (R.Janvier o.c TSR 2008/3 nr 105).

Mevrouw V merkt terecht op dat het APKB (algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van rijksambtenaren ...) waarin een tuchtreglement voor overheidsdiensten is opgenomen

en bij KB van 8-1-1973 en van 24-1-2002 van toepassing werd op de ambtenaren van de Openbare instellingen van Sociale Zekerheid, waaronder de RJV, enkel van toepassing is op het statutair personeel en niet op contractanten. De personele toepassingssfeer betreft immers een benoemd personeelslid in vast (statutair) dienstverband. De RJV betwist dit ook niet daar zij beweert het statuut van de rijksambtenaar links te hebben laten liggen. De sanctie die uiteindelijk werd opgelegd is niet voorzien in dat statuut.

Het is niet betwist dat binnen de RJV geen afzonderlijk tuchtreglement voor contractuelen werd opgesteld overeenkomstig de voorschriften van de wet van 19-12-1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel en van het KB Van 29-8-1985. Evenmin werd een arbeidsreglement opgesteld.

Het hof besluit hieruit dat er voor de door de RJV aan mevrouw V opgelegde sanctie inderdaad geen rechtsgrond bestaat zodat die sanctie als nietig moet worden beschouwd.

Mevrouw V koppelde aan de nietigheid van de sanctie een vordering tot schadevergoeding. Zij meent dat misbruik werd gemaakt van de sanctieprocedure en van haar naam om een voorbeeld te stellen aan andere werknemers.

Mevrouw V heeft de feiten, die een ernstige inbreuk uitmaken, steeds toegegeven. Dat voor de disciplinaire sanctie die haar werd opgelegd de nodige reglementen ontbreken, heeft nog niet voor gevolg dat zij schade heeft geleden. Het hof is van oordeel dat zulks niet het geval is.

★

★

★

**OM DEZE REDENEN :**

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht sprekend op tegenspraak;

Gehoord de heer D. Soetemans, 1<sup>ste</sup> Advocaat-generaal in zijn niet eensluidend mondeling advies ter openbare terechtzitting van 13 oktober 2009;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

Verklaart het als volgt gegrond;

Zegt voor recht dat de sanctie bestaande uit het opleggen van een geldboete aan mevrouw V van 310 euro bij beslissing van het Beheerscomité van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie van 6-6-2007 nietig is en geen uitwerking kan krijgen;

Verklaart de vordering tot schadevergoeding van mevrouw V ongegrond;

Legt de kosten van beide aanleggen ten laste van Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie, die als volgt werden begroot :

- voor appellante partij :

€ 104,94 dagvaardingskosten,  
€ 26,46 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg,  
€ 38,61 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

- voor geïntimeerde partij :

€ 182,20 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg,  
€ 75 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep,

Aldus gewezen door de 3<sup>de</sup> kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mevr. G. BALIS: Kamervoorzitter.

De Heren :

P. KESSELS : Raadsheer in sociale zaken  
als werkgever,

R. VANDENPUT : Raadsheer in sociale zaken  
als werknemer-bediende,

En bijgestaan door :

D. DE RAEDT : Griffier,

P. KESSELS,

R. VANDENPUT,

D. DE RAEDT,

G. BALIS,

De heer P. KESSELS die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen. Overeenkomstig art. 785 van het Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door mevr. G. BALIS en de heer R. VANDENPUT.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 3<sup>de</sup> kamer van het Arbeidshof te Brussel op 17 november 2009 door Mevr. G. BALIS, Kamervoorzitter, bijgestaan door D. DE RAEDT, griffier,

D. DE RAEDT,

G. BALIS,